

MARIE FORCE

Lúboštný
románik?
To je to posledné,
čo si môže
dovoliť!

Čo k tebe cítim

IKAR

MARIE FORCE

Čo k tebe cítim

Preložila Ivana Hostová

Marie Force
HOW MUCH I FEEL

Copyright © 2020 by HTJB, Inc.
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © 2022 by Ivana Hostová
Jacket design © 2022 by by Kateřina Stárková.
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8390-9

KAPITOLA 1

Carmen

Za jeden jediný deň sa mi z vysnívanej práce stala nočná mora. Nie, vlastne preháňam. Netrvalo to ani deň. Pätnásť minút rozhovoru s riaditeľom nemocnice stačilo, aby sa dlhé roky štúdia, plánovania a snívania rozpustili na žeravom floridskom slnku.

V rozsiahlom opise pracovnej náplne na pozíciu zástupkyne vedúcej oddelenia pre styk s verejnosťou nemocnice Miami-Dade sa totiž ani raz nevyskytlo slovo opatrovateľka. Povedzme si rovno, ak by som vedela, čo odo mňa vlastne chcú, nevarila by som sa teraz v tejto dusivej rannej horúčave a nečakala na doktora Jasona Northrupa, ktorý má dnes nastúpiť do práce.

„Urobíte všetko, o čo vás požiada,“ vysvetlil mi pán Augustino, „len ho držte čo najďalej od zasadačky.“

„Veď aj ja som nastúpila len dnes! Nebolo by lepšie, keby ho privítal a sprevádzal niekto, kto sa tu viac vyzná?“

„Chcem, aby ste sa mu venovali vy.“ Vyslovil to tak, že sa nedalo nič namietat’.

„Mám ho priviesť k vám, chcete sa s ním porozprávať?“

„Dnes budem celý deň sedieť na zasadnutí správnej rady. Žiadam od vás len to, aby ste ho držali čo najďalej od zasadačky.“

Niečo na celej veci poriadne smrdelo. Takú kapacitu, ako je doktor Northrup, by mali privítať s otvorenou náručou. Pán Augustino sa o ňom predsa vyjadroval ako o špičkovom, svetovo uznávanom atestovanom detskom neurochirurgovi. Ak si už on nezaslúži slávnostné privítanie, tak potom nikto. Najčudnejšie na tom všetkom bolo, že túto zodpovednú úlohu môj šéf zveril úplnému nováčikovi namiesto toho, aby sa jej ujal sám.

Keďže som sa o tomto svojom poverení dozvedela na poslednú chvíľu, nemala som nijaký čas na prípravu a bola som z toho celá nesvoja. Pán Augustino mi ukázal fotografiu hriechne krásneho mladého chlapa so špinavo blond vlasmi a zlatohnedými očami. Dokonalú čeľusť mu lemovalo švihácke strnisko. Tieto typy poznám. Rozmaznaný synáček z bohatej rodiny, ktorému vždy všetko prejde. A ja sa mu mám teraz podlizovať a zariadiť, aby sa tu cítil „vítaný“.

Všetky tie roky roznášania jedál v reštaurácii a opatrovania naozajstných detí popri štúdiu, a teraz, po celej tej drine, som mala „za odmenu“ opatrovať nejakého namysleného lekára. Ďakujem pekne! K hrudi som si pritískala koženú aktovku a v nej starostlivo vypracované marketinové a propagačné plány, ktoré som si pripravila na prvý deň v práci, aby som ohúrila svojich šéfov. To všetko mi pri dnešnej úlohe bolo celkom nanič, nezostávalo mi nič iné, len poslušne čakať a potiť sa v júnovej spare.

Jedno som však musela nemocnici Miami-Dade uznať. Areál, uprostred ktorého som teraz stála a čakala na JASONA Northrupa, bol nádherný: bujná vegetácia a pestrofarebné kvetinové záhony boli vďaka šikovne umiestneným postrekovačom aj v týchto horúčavách nádherne zelené.

Milý pán doktor, samozrejme, meškal. Vďaka tomu som mala až priveľa času na to, aby som sa zamyslela nad svoji-

mi značne obmedzenými možnosťami. Pritom som sa snažila v tom teple celkom nezmalátnieť. Cítila som však, že sa potím a že sa mi starostlivo vyžehlené vlasy začínajú vlniť. Mohla by som ísť do oddelenia ľudských zdrojov a povedať im, že mi táto práca predsa len neseďí. Nebola som tu ešte ani deň, nestihne sa mi to dostať do záznamov - veď len teraz som vyplnila papiere, na základe ktorých ma majú zaradiť na výplatnú listinu a nahlásiť do zdravotnej poisťovne. Ešte vždy môžem vycúvať.

Potom som si však spomenula, akí boli na mňa moji rodičia a prarodičia hrdí, keď sa mi po rokoch štúdia podarilo získať túto výbornú pracovnú pozíciu. A po tom, čo som sa po Tonyho smrti vrátila k rodičom, som sa konečne znova osamostatnila - prenajala som si byt v Kendallii neďaleko nemocnice. Na kreditke som bola poriadne v mínuse, odkedy som si nakúpila plnú skriňu tip-top kostýmčekov, aby som v práci pôsobila maximálne profesionálne. Chcela som to splatiť zo svojho nového pohodlného platu. Ak by som zdupkala, s týmto plánom sa môžem rozlúčiť.

Odchod teda neprichádzal do úvahy.

Veď som tej práci ešte nedala ani poriadnu šancu. Navyše nie som z tých, čo sa len tak ľahko vzdávajú. Moja milovaná starká Abuela, ako ju po španielsky volám, by bola nesmierne sklamaná. S talianskou babičkou, drahou Nonou, sa z mojej novej práce tešili viac ako ja. Nehovoriac o tom, že najdôležitejšie na celom svete pre mňa je, aby na mňa mohol byť Tony hrdý. Nepochybne mi je stále nablízku a chcela som, aby videl, ako zápasím so životom a ako sa mi darí, nie ako sa vzdávam pri prvom náznaku problémov. Nemôžem sklamať všetkých svojich blízkych tým, že túto šancu prepasiem. Takto som si stihla dohovo-

riť, kým som na dlhej nemocničnej príjazdovej ceste zbadala blížiaci sa kabriolet.

Neveriacky som sledovala, ako sa ku mne po oblúku cesty približuje hlučné Porsche. Za volantom elegantného čierneho kabrioletu sedel Northrup a vedľa neho ako spolujazdkyňa peroxidová blondína v sexi červených šatách.

Čo iné som mohla čakať, prevrátila som oči, keď čierny športiak zabrzdil pol metra od miesta, kde som stála ako „uvítací výbor“.

Elegantne vyskočil z auta. Vysoký, svalnatý a ešte väčší fešák ako na fotke. No jasné. Blížili sa ku mne so sakramentsky sebavedomým úsmevom a nech sa na mieste prepadnem, ak sa vo mne nevztýčili všetky bunky v slastnom vypätí, bradavky mi stvrdli a cítila som, ako mi zvlhli nohavičky. Dofrasa!

Nemala som najmenší záujem, aby ktorákoľvek časť môjho tela reagovala na ktorúkoľvek časť jeho tela, no to by som asi musela byť už v hrobe, aby som si toho chlapa nevšimla. Hoci som v tomto smere za posledných pár rokov necítila takmer nič, doktor Northrup bol živým dôkazom, že som stále až príliš živá. Že som žena, ktorá celkom zdravo reaguje na sexi chlapa.

Do vlasov, strapatých od jazdy v kabriolete, si založil ray-bany. „Strapatý“ je uňho synonymom „sexí“. Zlato-hnedé oči mu žiarili, zuby mal ako z reklamy na zubnú pastu a telo... Bože! V posilňovni určite strávil toľko času, koľko štúdiom medicíny.

Uvedomovala som si, že naňho zízam, ale nevedela som si pomôcť, neprinútila som sa ani žmurknúť. Videla som niekedy v živote dokonalejšieho chlapa? Zahanbila som sa za túto myšlienku, zmocnil sa ma pocit, že ňou poškvŕňujem pamiatku jediného muža, ktorého som kedy milovala.

Konečne som sa spamätala z ohúrenia, ktoré ma pri pohľade naňho postihlo.

Odkiaľlala som si a v zúfalej snahe zakryť prípadný náznak absurdnej reakcie môjho tela na jeho zjav som si aktovku pritlačila tesnejšie k hrudi. „Doktor Northrup?“

„Presne tak. A vy ste...?“

„Carmen.“ Podala som mu ruku a dúfala, že nie je spotená. „Carmen Giordinová, zástupkyňa vedúcej oddelenia pre styk s verejnosťou. Dovoľte mi, aby som vás v mene vedenia nemocnice privítala v Miami-Dade.“

„Teší ma, slečna Giordinová.“ Netušila som ako, ale letmé stisnutie a pustenie ruky sa mu podarilo premeniť na erotický sexuálny akt, ktorý mi vyrazil dych z pľúc a vyplavil škrob z chrbtice.

Nenávidela som ho za to, že naňho reagujem asi ako každá žena, ktorú stretol hádam od puberty. A nenávidela som ho ešte viac, keď som zistila, že mi do ruky vložil päťdesiatdolarovú bankovku. Nadýchla som sa, že sa ho opýtam, načo mi tie peniaze dáva, no predbehol ma.

„Mohol by som vás poprosiť, aby ste odprevadili Betty do bufetu, kúpili jej raňajky a poslali ju taxíkom preč?“ Povedal to tak, aby som to počula len ja.

„Ale...“

„Nepoverili vás náhodou tým, aby ste ma privítali a zariadili všetko, čo potrebujem?“

Pri tom, ako vyslovil to „potrebujem“, sa mi automaticky vybavil spotený, nahý a nalepený na mojom tele. Naštvalo ma to. Nevedela som, na koho sa vlastne zlostím, či na seba, alebo naňho. Cítila som, ako sa pri pokuse o odpoveď na jeho absurdnú požiadavku červenám. Nepodarilo sa mi však zo seba vydať ani hláska.

„Postarajte sa o ňu.“ Hodil na mňa prosebný pohľad a mala som čo robiť, aby som nezamdlela. „Dobre?“

Už robiť opatrovatel'ku neurochirurgovi bolo dosť ponížujúce, ale mať za úlohu postarať sa o jeho pipku, to je niečo celkom iné. „Prepáčte, no nemám v pláne...“

Nevšímal si ma, len zamával „Betty“, nech sa pridá k nám. „Toto je Carmen Giordinová, zavedie ťa do bufetu a zoženie ti taxík na letisko.“ Pobožkal blondínu na líce a dodal: „Rád som ťa spoznal, ale teraz už musím do práce.“

„Ďakujem ti krásne za všetko, Jason,“ odvetila Betty so zbožným výrazom a nespustila pritom zrak z jeho dokonalej tváre.

Northrup na ňu vybalil svoju verziu úprimného úsmevu. „Bolo mi potešením.“

Pri predstave, čo to „všetko“ malo znamenať, som prevrátila oči. Žiarlivosť, ktorú som pri tom pocítila, ma len viac rozčúlila. Prečo by ma malo trápiť, že si to s ním rozdala?

Potom do mňa hodil kľúče od auta tak, že som mala len dve možnosti: buď ich chytiť, alebo počkať, kým mi vrazia do lebky. Schmatla som ich tesne predtým, ako ma zasiahli priamo do hlavy. „Buďte taká dobrá a odveďte Priscillu na parkovisko pre zamestnancov.“ Žmurkol na mňa. „Máte to u mňa.“ Potom sa pozrel na Betty, tvár rozťahol do toho svojho žiarivého úsmevu a dodal: „Dvakrát.“

„Kam pôjdete vy?“

„Idem si to tu obhliadnuť. Potom vás nájdem.“

„Ale mala som...“ zarazila som sa, keď som si uvedomila, že už hovorím len jeho chrbtu. Takže teraz opatrujem nielen peroxidovú blondínku, ale navyše aj Porsche 911? Bolo to čoraz lepšie, len čo je pravda. Fakt, ešte som nikdy nebola taká hrdá na tie roky štúdia, ktoré som si oddrela na univerzite.

Nahnevane som si odfrkla. Betty odo mňa zmätene odstúpila, až sa zaknísala na tých svojich kilometrových podpätkoch. „Ja vlastne ani nie som hladná.“ Jej nervózny chichot mi poriadne zdvihol mandle.

Uvoľnila som kľč, v ktorom som držala svoju koženú aktovku, a spustila ruky. Prvá hodina v mojej novej vysnenej práci ma totálne položila na lopatky.

Betty sa pri pohľade na mňa rozšírili zreničky a pery sa jej zaokrúhlili do O.

„Čo sa stalo?“ Očami som sledovala Bettin pohľad. Gravírovanie sa mi z „koženej“ aktovky odtlačilo na sako môjho drahého, ešte vždy nezaplateného kostýmu v námorníckej modrej. Vydral sa zo mňa nervózny výkrik.

„V čistiarni to určite dajú do poriadku.“ Betty sa na mňa milo usmiala. Zahanbila som sa za to, čo som si o tejto nevinnej náhodnej svedkyni krachu svojej kariéry pomyslela.

Povedala som si, veď nemám čo stratiť, ak si z Betty spravím spojenkyňu. Pozrela som sa na ženu, ktorá sa nado mnou vypínala vďaka svojim desaťcentimetrovým podpätkom. „Mohli by ste mi povedať, ako ste sa zoznámili s týmto... doktorom?“

„Neuveríte, ale bola to úplná náhoda.“

No jasné, ako vždy.

„Čakala som na batožinu pri tom kolotoči, viete. Moje tašky sa však nedostavili. Tak ako môj už teraz bývalý priateľ, ktorý ma mal na letisku vyzdvihnúť.“ Pritom si z líca zotrela slzu. „Potom pre mňa aerolínie na včerajšok nenašli voľné miesto v spiatočnom lete. Všetky peniaze aj to, čo som mala na kreditke, som dala za letenku, aby som sa mohla stretnúť s tým debilom, ktorý sa na mňa vykašlal. Bez batožiny, bez peňazí, bez debila. Jason videl, že

plačem, a opýtal sa ma, či mi môže nejako pomôcť. Vďaka bohu, že tam bol, inak by som noc strávila na letisku. Dokonca ma pozval na dobrú večeru a kúpil mi fľašu môjho obľúbeného vína.“

„A čo si mu ty dala za jeho ochotu?“ vyšlo zo mňa predtým, ako som si vôbec uvedomila, že to hovorím. Zhrozila som sa sama zo seba a rýchlo som sa chcela ospravedlniť, ona však pokračovala.

„Nič.“ Nezдалo sa, že by Betty moja otázka urazila, a veru mala dôvod. „Urobil mi láskavosť a nič za to nechcel. Dokonca spal na gauči, aby som sa mohla vyspať v hotelovej posteli. Potom mu však nezazvonil budík na mobile. Prvý deň v novej práci, a on mešká, celý bol z toho nervózny. Koľko je vlastne hodín? O pol jedenástej mi to letí do Filadelfie. Chcela by som sa na letisku predtým opýtať, či nenašli moju batožinu.“

Pozrela som sa na mobil, bolo už je takmer deväť. Pohľad mi zaletel k Porsche. „Nastúpte.“ Ktovie, či človeka môžu z práce prepustiť hneď v prvý deň. Sadla som si na rozpálené kožené sedadlo kabrioletu a pri vyzúvaní podpätkov – to aby som mohla túto obludu šoférovať – som si pomyslela, že asi čoskoro dostanem šancu to zistiť. Vibrácie, s ktorými auto štartovalo, mi rozochveli celé telo. Podobne ako jeho majiteľ. Kabriolet bolo cítiť tak, ako podľa mojich predstáv vonia jeho majiteľ – zmesou citrusov, korenia a sexi chlapa.

V duchu som poďakovala Tonymu, že ma na strednej naučil jazdiť s manuálom. To sa mi teraz veľmi zíde.

Dlane som síce mala spotené, keď som však po rušnej diaľnici šoférovala športiak, ktorý stál viac, ako sama zarobím za desať rokov, boli doslova mokré. Doktor Northrup mi ho kázal zaparkovať, nie zobrať na jazdu pätnásť kilo-

metrov tam a späť z letiska. Čo ak havarujem? Pri pomyslení na to sa mi prevracal žalúdok. Podobne ako z predstavy, čo mi s vlasmi, ktoré som si ráno hodinu žehlila, vyvedie vlhký vzduch.

Zrazu som si s hrôzou uvedomila, že som jeho výsosti doktorovi nepovedala, aby sa držal čo najďalej od zasadačky. Prišlo mi zle. Bože, prosím, prosím, nech si ide radšej pozrieť operačné sály a labáky.

Pán Augustino mi kázal postarať sa o Jasona Northrupa. Ten mi zas kázal postarať sa o Betty. Takže vlastne tým, že teraz veziem Betty na letisko, len plním príkazy, nie? Toto určite musí spadať niekam pod „ďalšie pridelené úlohy“ v mojej náplni práce.

Ak by sa náhodou, človek predsa nikdy nevie, Betty niekedy vrátila na Floridu a mala by náhly zdravotný problém, spomenie si, ako príkladne sa o ňu postarali v nemocnici Miami-Dade. Takže vlastne zároveň plním úlohy, ktoré patria pod oddelenie styku s verejnosťou.

„Ste veľmi milá,“ poďakovala sa Betty, keď sme zabočili na výpadovku na letisko.

„Za máličko, rado sa stalo.“ Zaparkovala som pri odletoch a zhlboka som si vydýchla - nič som po ceste nezrazila!

To azda nie!

Kabelka, peňaženka, vodičský preukaz aj telefón zostali uložené v hornej zásuvke môjho stola v kancelárii! Takže cestou späť sa môžem navyše obávať aj zatknutia, lebo šoférujem „požičané“ vozidlo a nemám pri sebe ani len doklady. Skvelé!

Policajtka, ktorá pri odletoch riadila premávku, sa práve v tejto sekunde rozhodla zapísať na píšťalke. Zľakla som sa a noha sa mi zošmykla zo spojky. Auto sa myklo dopre-

du a zastalo. Stačili dva centimetre a vletíme do vozidla pred nami. Bolo to potvrdené: dnes sa nevyhnem nervovému zrúteniu. Dúfala som len, že už budem späť v nemocnici, keď sa to stane.

Betty sa nahla a natiahla krk, aby lepšie videla, ako ďaleko sme od auta pred nami. „To bola tesnotka.“

„Nehovor.“

„Neboj sa, už ma máš z krku a môžeš sa vrátiť do práce.“

„Rada som ťa spoznala. Je mi ľúto, že ti cesta dopadla takto zle.“

„Nebolo to až také hrozné,“ odvetila Betty, „zistila som, že na svete stále existujú ľudia ochotní pomôcť úplne cudziemu človeku, keď sa ocitne v núdzi.“

Takže prvý dojem naozaj často klame. „Vezmi si toto,“ podala som jej päťdesiatku od Northrupa, „dal mi to doktor, aby som ti kúpila raňajky a zaplatila taxík.“

Betty sa neisto pozrela na bankovku. „Nemala by som dobrý pocit, ak by som si tie peniaze vzala po tom, čo všetko pre mňa urobil.“

„Pozri, aké má auto. Myslím, že ty tie peniaze potrebuješ viac ako on. Vezmi si ich. Dostaň sa v bezpečí domov a potom mu môžeš napísať do nemocnice a vrátiť mu ich.“

Betty sa rozjasnila tvár. „To je výborný nápad. Ďakujem ti ešte raz, Carmen.“

„Nemáš vôbec za čo.“ Sledovala som, ako sa Betty ženie k terminálu, teda, ak sa na desaťcentimetrových podpätkoch vôbec dá „hnať“. Ten jej debil frajer prišiel o veľa, toto jedno bolo celkom jasné.

Myšlienkami som sa vrátila do reality. Treba sa sústrediť na ďalšiu úlohu – a tou je dostať Porsche doktora Jaso- na Northrupa späť do nemocnice bez škrabanca či preliačiny a bez toho, aby ma pritom zatkli.

KAPITOLA 2

Carmen

Kovové dvere sa zavreli s takým hlasným rachotom, že som takmer vyskočila z kože. Pri pohľade cez mreže som sa hystericky rozosmiala. Takto som si veru priebeh prvého dňa svojho nového profesionálneho života nepredstavovala. Dokonca to ani nebola moja chyba. Auto predomnou vybočilo z pruhu, a tak som aj ja automaticky strhla volant. Samozrejme, že policajt, ktorý išiel za mnou, si všimol iba mňa a zastavil ma.

Keď zistil, že pri sebe nemám ani vodičský preukaz, ani potvrdenie o oprávnení viesť vozidlo, v ktorom sedím, vyhlásil, že nemá inú možnosť, musí ma vziať na stanicu a auto zadržať, kým sa nenájde môj vodičský a dôkaz o tom, že som kabriolet neukradla.

Pri predstave, že by sa rodičia mohli dozvedieť o mojom pobyte vo väzení, ma zamrazilo. Ruky sa mi začali nekontrolovateľne triasť. V živote som nebola ani len po škole, nieto ešte v cele. Ako sa to vôbec mohlo stať?

Dovolili mi zavolať do mojej kancelárie v nemocnici. Nemocnica - to je to miesto, kam som len dnes nastúpila do svojej vysnívanej práce, viete. Doktorovi Northrupovi som nechala odkaz, aby zavolať na policajnú stanicu a povedal im, že som mu auto neukradla. Trochu nepríjemná pred-

stava - posielat' asistentku hľadať po kanceláriách vedenia neurochirurga, ktorého som mala strážiť, lebo potrebujem, aby políciu informoval, že som mu nešlohla auto.

Ako asi bude táto veta vyzerat' v mojom prvom pracovnom hodnotení?

Ak - alebo keď - zavolá a dostane ma odtiaľto, vyzdvihnem auto, teda Priscillu. Ktovie, kam ho odtiahli. Bože, čo ak ho poškodili? Bude odo mňa chcieť, aby som zaplatila za opravu? Koľko vôbec bude stáť vyzdvihnutie?

A čo ak predsa len povie, že som ho ukradla? Veď mi vlastne nedal povolenie jazdiť na ňom mimo areálu nemocnice. Keď som prijala fakt, že tu strávim nejaký čas, odlepila som sa od mreží a preskúmala malú celu. Aspoňže vyzerá viac-menej čisto. Zrak mi padol na toaletu pri zadnej stene. Ihneď som pocítila potrebu ju použiť, ale nedokázala som si predstaviť, že by som išla cikať tam, kde ma každý môže vidieť. Musím to vydržať, kým nebudem mať kúsok súkromia.

Opatrne som si sadla na úzku pričňu. Čo ak po mňa nikto nepríde? Čo ak Northrup nahlási krádež auta? Čo ak nebudem mať iné východisko, len zavolať rodičom, aby za mňa zaplatili kauciu? Pomyslenie na to, že by si po mňa prišli *sem*, mi sťahuje žalúdok.

Netušila som, ako dlho som už tu. Keby som to mala odhadovať podľa tlaku v podbrušku (ešte vždy nie som pripravená použiť záchod), je to určite viac ako hodina.

Vzrušenie, ktoré mi prebehlo celým telom, signalizovalo, že sa pred mojou celou zjavil Jason Northrup. *Pred mojou celou*. Mám vlastnú celu. Paráda.

„Vybrali ste zaujímavé miesto na stretnutie.“ Hodil na mňa ten svoj sexi úškrn, vďaka ktorému sa mi predtým rozbúchalo srdce a zvlhli nohavičky.

Aj teraz som sa musela veľmi usilovať, aby som sa ovládla – čo sa týka srdca aj nohavičiek.

Rýchlo som sa postavila, čo som hneď oľutovala pre už spomenutú situáciu s tekutinami v podbrušku. „Nechcela som vám ukradnúť auto.“

„Ako je potom možné, že ho zadržali na ceste I-95?“

„Odviezla som Betty na letisko. Povedali ste, že sa mám o ňu postarať. Let mala o pol jedenástej – keby som jej zavolala taxík alebo Uber, nestihla by to.“

Očami mi zablúdil na hrud'. Bradavky mi automaticky reagovali.

Skvelé. Takže teraz som sa musela snažiť ovládať aj tie.

Spaľujúci zlatohnedý pohľad sa vrátil na moju tvár. „Čo to máte so sakom?“

Aha, takže sa pozeral na škvrnu, nie na moje prsia. Prsia však tento fakt ignorovali. „Pracovný úraz.“

Prísne zvrátil obočie. Vyzeral pri tom neskutočne sexi. Vlastne všetky výrazy jeho tváre boli sexi. „A prečo tu stepujete, akoby ste v nohavičkách mali mravce?“

„Lebo.“ Otrásné, že zo všetkých ľudí na svete to musím povedať práve jemu. „Treba mi cikať, keď to už musíte vedieť.“

Pozrel sa na toaletu za mnou, potom späť na mňa.

„Ani nápad. Máte moju kabelku? Musím sa odtiaľto dostať.“

Ukázal na kabelku, ktorú držal pod pazuchou. Predtým som si ju nevšímala.

Zjavil sa strážnik a odomkol.

Tak príšerne som chcela odtiaľ vypadnúť, že som sa k dverám takmer rozbehla. Vtom sa mi však nebezpečne zvrtol podpäťok.

Northrup ma zachytil, aby som nespadla. Celú jednu

strašidelnú sekundu som mala dojem, že tento nápor môj močový mechúr nezvládne.

„Prosím vás, nájdite mi záchod, na ktorom sú dvere.“

Chytil ma za rameno a viedol chodbou k toaletám vo vestibule.

Zúfalo mi bolo treba cikať, a tak som nemala čas meditovať nad tým, či som mu mala dovoliť, aby sa ma dotýkal. Moje telo si ten čas však našlo. Chvenie, zimomriavky, vztýčené bradavky, vlhko medzi nohami. A to ma pritom len nevinne chytil za lakeť. Toto vôbec nie je dobré. Absolútne bizarné. V živote som na nikoho nereagovala tak ako naňho. Rozčuľovalo ma to. Môj nebohý milovaný manžel si zaslúži omnoho viac úcty. Takáto reakcia je totálne neprijateľná.

Keď som sa konečne dostala na toaletu, v naliehavej snahe uľaviť si sa mi podarilo roztrhnúť pančušky. Pri umývadle som sa nechtiac zazrela v zrkadle – aj letmý pohľad stačil, aby som videla, akú metlu mi na hlave vyrobila jazda v kabriolete v kombinácii s floridskou vlhkosťou.

Oprela som sa o umývadlo, snažila sa dať dokopy a poprosiť všehomír, aby mi dal silu zbaviť sa tej absurdnej príťažlivosti. Doktor Jason Northrup predsa tak veľmi nie je môj typ, až to ani vtipné nie je. Teraz sa treba sústrediť na to, že sa musím vrátiť do práce a stretnúť s novými kolegami – po tom, čo som práve vyšla z väzenia. Parádny začiatok novej práce, len čo je pravda.

To, ako som naňho reagovala, mnou otriaslo. Už roky som nepocítila nič, čo by sa aspoň vzdialene podobalo túžbe. Takmer som zabudla, aké to je.

Tonyho som stratila tak dávno, že som niekedy mala pocit, akoby to všetko bol len sen. Spomienky naňho a na naše spoločne strávené chvíle časom bledli, hoci by som

si veľmi priala, aby to tak nebolo. Predstava, že naňho zabudnem, ma desila a z mojej reakcie na doktora Northrupa som mala pocit, akoby som bola neverná mužovi, ktorý ma miloval celým svojím srdcom.

Jason Northrup ma nemôže priťahovať. Určite nie takto. Je to kolega, musím si udržiavať profesionálny odstup.

Navyše každý chlap, ktorý vyzerá ako on, šoféruje auto, aké má on, a honosí sa titulom „mozgový chirurg“, nemôže byť nič iné ako vzťahový ekvivalent otráveného jablka. Tak si to pekne musím vtĺcť do hlavy. Teraz sa treba radšej zamerať na nápravu škôd, ktoré sa mi podarilo na svojej sľubnej kariére napáchať za jedno jediné katastrofálne dopoludnie.

Dala som si do poriadku vlasy, aspoň nakoľko to v týchto podmienkach bolo možné. Vlastne to možné nebolo. Z toalety som vykročila odhodlaným rýchlym krokom. A vrazila som rovno do pevnej hrude doktora Jasona Northrupa. Bože, samozrejme, že voňal tak dobre ako jeho auto. Vlastne lepšie. Trhane som si vzdychla a utešovala sa myšlienkou, že tento deň sa predsa raz musí skončiť.

„Už je dobre?“ Z jeho ironického úškrnu mi automaticky začali po chrbte behať zimomriavky, čo asi bola reakcia, ktorú naňho má každá žena z mäsa a kostí v celom vesmíre.

Odstúpila som od neho a zbavila sa jeho dotyku. Zas. „Omnoho lepšie. Už ma pustia?“

„Najprv musíte zaplatiť pokutu a popodpisovať nejaké papiere.“

„Dostala som pokutu?“ V živote som nedostala pokutu, teda až dodnes.

„Už to raz tak bude. Jazda bez preukazu.“

„Ale ja predsa mám vodičský! Len som ho nemala so sebou.“

„A v tom spočíva celý problém,“ ukázal hlavou k okienku, pri ktorom na mňa s kamennou tvárou čakal policajt, a podal mi kabelku, ktorú ešte stále držal pod pazuchou.

„Hm, ako ste sa sem dostali?“

„Zavolať som si Uber.“

„A čo vaše auto?“

„Odtiahli ho na záchytné parkovisko. Keď tu skončíme, pôjdeme poň.“

Rýchlo som si v hlave prerátala, koľko mi po zaplatení depozitu za byt a bezhlavom nákupe šiat zostalo na kreditke. Zhruba štyristo dolárov. Čo ak to bude stáť viac? „Koľko tam budeme platiť?“

„Netuším. Uvidíme.“

Nasucho som prehltna a pristúpila k okienku. Dúfala som, že Northrup pohľadom nezablúdi k diere na mojich pančuchách. Takmer akoby som mu tú myšlienku vnukla – doslova som na sebe cítila páľavu jeho pohľadu. Kto vie, či aj jeho telo na mňa reagovalo tak divne ako moje. Na toto radšej nechcem poznať odpoveď.

„Tu sa mi podpíšte,“ odmerane sa ozval policajt.

Môj podpis vyzeral rovnako roztrasene ako ja po tejto poslednej hodine.

„Bude to tristodvadsať dolárov.“

„Len za to, že som pri sebe nemala preukaz?“ vyhlkla som.

„A za to, že ste vybočili z pruhu.“

„Veď som vybočila len preto, aby som sa vyhla zrážke s autom, ktoré vošlo do môjho pruhu!“

Vtom sa na mňa policajt pozrel a prekvapene sa spýtal: „Carmen?“

Až teraz som si prečítala meno na odznaku. Paulson. Preboha, veď je to seržant, pod ktorým Tony pracoval na polícii.

„Čo tu, prepánajána, robíš? Pozrite sa, kolegovia, koho tu máme. Carmen, D'Alessandrovu manželku.“

K okienku sa mi prišlo pozdraviť zopár ďalších policajtov. Pýtali sa, čo tu robím.

Kým som stihla odpovedať na tú záľahu otázok, Paulson roztrhal papiere, ktoré som len pred chvíľou podpísala. „Čo si nepovedala, že si to ty? Môžeš ísť.“

„Ach, ďakujem.“ Toto veľkorysé gesto a dôvody, ktoré sa za ním skrývali, ma skoro rozplakali. Lenže to si teraz nemôžem dovoliť. Prinútila som sa potlačiť pocity, nemohla som sa poddávať žiaľu. Treba vyriešiť priveľa vecí, napríklad to, že mi za chrbtom stojí lekár, z ktorého sa mi podlamujú kolená, a to ani nemusí nič robiť, stačí, že existuje.

„Tuto doktor Northrup nás ubezpečil, že ide len o jedno veľké nedorozumenie.“

„Naozaj?“

„Je to tak,“ ozvalo sa spoza mňa, „auto som jej dovolil použiť.“

„Na záchytné parkovisko však nemám dosah,“ pokračoval seržant, „v tom ti nepomôžem.“

„Nič sa nedeje,“ odpovedal mu Jason, „to už vyriešime. Poďme, Carmen.“

„Rád som ťa videl, Carmen. Myslím na teba a... Často si na teba spomeniem. Dúfam, že sa ti darí.“

„Ďakujem. Áno, isteže. Hoci dnes to tak nevyzerá.“

„To som rád,“ súcitne sa na mňa usmial. „A nieže sa nabudúce ku mne nepriznáš.“

„Dúfam, že sa v podobnej situácii tak skoro nestretieme.“